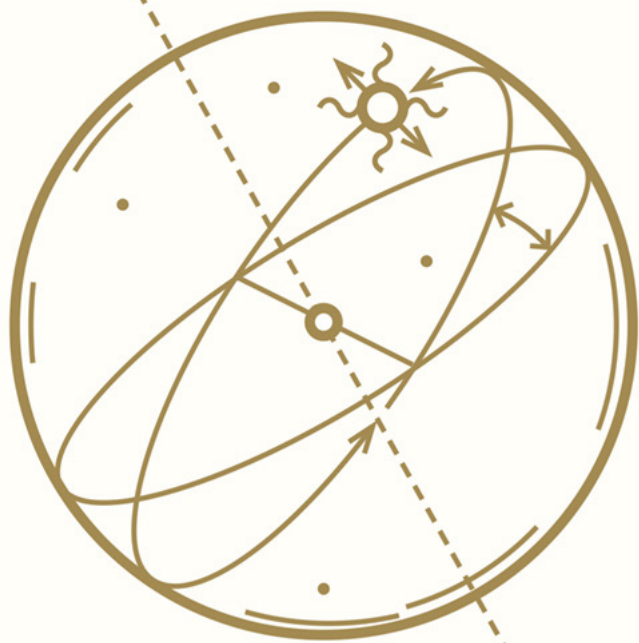

daniel petr

host
odečítání
pohybu
souřadnic

Vychází s finanční podporou
Ministerstva kultury ČR

© Daniel Petr, 2022

© Host — vydavatelství, s. r. o., 2022
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-1192-1 (PDF)

ISBN 978-80-275-1193-8 (EPUB)

ISBN 978-80-275-1194-5 (MOBIPOCKET)

úvod

Mickey Watts vstal s povzdechem z postele. Otevřeným oknem proudil do ložnice chladný vzduch. Sněhové vločky se zachytávaly na zažloutlé tkanině záclony jako listí v drátěném pletivu. Nad komíny se chvěla pára z kondenzačních kotlů. Časy, kdy se do kamen přikládalo uhlí, byly dávno pryč a jediné, co z nich zbylo, byla úzká okénka ve sklepech, jejichž stěny dosud pokrýval uhelný prach.

Mickey se zhluboka nadechl a vzápětí se rozkašlal. Pět stupňů nad nulou, o sedmnáct míň, než kolik udržoval v ložnici termostat, bylo na jeho plíce přece jen příliš. Marně si lámal hlavu s tím, proč se probouzí každou noc ve čtvrt na čtyři. Včera zůstal vzhůru a ve tři patnáct bez hnutí naslouchal, jestli se z bytu pod ním neozve nějaký zvuk nebo jestli nepípne mobil, aby mu oznámil, že ho může odpojit od nabíječky, ale nebyl o nic moudřejší. Dnes ho napadlo, že nemůže spát kvůli horku, a důkladně vyvětral, ale dosáhl tím pouze toho, že ho ospalost přešla úplně.

Zavřel okno a zamířil do koupelny. S hlasitým zívnutím upřel pohled na svůj odraz v zrcadle nad umyvadlem. Prohrábl si rukou vlasy, tedy to, co z nich zbývalo, a nespokojeně hleděl na pleš, kterou tím odhalil. Její lesk a — příhodnější slovo ho v tu chvíli nenapadlo — *zsinalost* mu připomínaly chrupavku v místě, kde se kuřecí stehno oddělí od zbytku pečeně. Na pravé straně hlavy, tedy ve směru, kterým se česal, přitom chybělo

mnohem víc vlasů než na levé. Napadlo ho, že jedna polovina jeho těla má ve stárnutí náskok před druhou, a až zemře, bude mrtvý — nebo živý, podle toho, jak se to vezme — pouze napůl.

Aby zahnal chmurné myšlenky, sáhl pro ručník a otřel si pot z obličeje. Znovu pohlédl na naháče v zrcadle. Zpod přimhouřených víček sledoval tuk, který se mu nahromadil v místech, kde po něm ještě donedávna nebylo ani památky. Když si ho všiml poprvé, rozhodl se jednat. K jogurtu a rohlíku se v dílně čas od času uchýlovali z různých důvodů všichni. Změna v Mickeyho jídelníčku neunikla jejich pozornosti, ale odbyli ji jednou nebo dvěma poznámkami a tím celou záležitost považovali za uzavřenou.

Po čtrnácti dnech se však Mickey vrátil ke své předchozí životosprávě spočívající v koblíchách, které si kupoval k snídani v pekařství cestou do práce, v obědech od řezníka, kde mu vždycky naložili do přinesených kastrolů, co se do nich vešlo, a v teplých večerích. Kromě zdravého rozumu ho k návratu k osvědčenému jídelníčku přivedlo zklamání: Dva týdny strádání ho zbavily pouhého kilogramu nadváhy a ten opět přibral během pátečního povalování před televizí. Čtrnáct dní se týral, a k čemu vlastně?

Napadlo ho, že mastnota pokrývající zrcadlo zkresluje jeho úsudek o sobě samém, a dalších deset minut strávil tím, že se jeho povrch pokoušel zbavit nečistoty, ale k ničemu to nebylo. V odrazu na něj hleděl stále stejný, nebo lépe řečeno, stále *jiný* Mickey.

Sáhl pro mobil položený na pračce vedle umyvadla a oživil displej. Čtvrt na pět. Za půl hodiny zazvoní budík. Náhle si uvědomil, že by ho nic na světě nedokázalo přimět k tomu, aby vyšel z koupelny a otevřel dveře do ložnice. Nemohl se zbavit myšlenky, že by spatřil sebe sama, jak leží v posteli. Pustil vodu a počkal, dokud nebude dostatečně studená, a pak ji nabral do obou dlaní a vychrstl na obličej. Břicho se mu stáhlo a paže pokryla husí kůže, ale když už nic jiného, aspoň se přesvědčil, že není duch, který opustil tělo. Skutečnost, že ho něco takového napadlo, byla dostatečným dokladem toho, že mu kape na maják, a jestli s tím něco neudělá, je jen otázka času, kdy začne běhat po ulici nahý a vydávat nesrozumitelné skřeky.

Myšlenka na obnažování na veřejnosti mu znechutila pohled na kůži prosvítající mezi chuchvalci chlupů na prsou natolik, že se shýbl k hromadě čistého prádla ležící v těsném sousedství špinavých spodků na podlaze koupelny a natáhl na sebe bílé slipy a tílko. Zbytek oblečení se povaloval na obvyklém místě pod stolkem v ložnici, a když si zapnul kostkovanou košili, jeho pocit, že je opět sám sebou, se stal téměř hmatatelným. Přesto cítil pod prsty něco, co tam dosud nebylo.

Posadil se ke stolu v kuchyni a na varnou desku postavil nerezovou konvici. Nalil vroucí vodu do hrnku, který si koupil na trhu v Malešicích. Kresba na přední straně představovala netvora s přerostlou hlavou a zakrnělými končetinami. Do chřtánu si cpal muže, kterému visely na jednom uchu brýle s rozbitými skly. Ve spodní části

výjevu byl nečitelný podpis autora. O rok později objevil Mickey v jednom z žižkovských výčepů mezi zaprášenými kresbami visícími na zdi také tu s hladovým strašákem. Název vyškrábaný tužkou v omítce pod kresbou mu prozradil, že nestvůra muže s brýlemi nepolyká, ale naopak *dáví*.

Hrnek ho pálil do prstů. Oprýskaný smalt prozrazoval, že už má něco za sebou. Myšlenky se Mickeymu vracely k zrcadlu v koupelně. Je mu dvačtyřicet. Může jít o důvod, proč se marně snaží zbavit utkvělé představy, že mu kůží spolu s potem prosakuje na povrch tvor, který ho dříve nebo později pozře?

první část

1

Myšlenka, že se stává někým jiným, než kým byl dosud, však bylo obtížné uvěřit. Bylo mu dvaadváct. Na svět přišel v Maine na východním pobřeží Spojených států. V jedenácti se vydal do Evropy a nyní trávil většinu času v dílně nad umaštěnou klávesnicí předpotopního notebooku. Přestože pracoval jako vedoucí technolog, považoval se především za obráběče.

Mickeyho nejnapadnější vlastností byla jeho neschopnost pohnout se z místa, a to i tehdy, když byl ochoten připustit výhody, které by mu to přineslo. Generace obráběčů, kteří vyrostli a posléze zestárlí na konvenčních strojích, protože tehdejší Československo zaspalo stejně jako jiné obory nástup CNC technologií, se neúprosně obměňovala a z tohoto důvodu nikdo nepracoval v dílně déle než Mickey. Proto ostatním říkal *chlapci* a skutečnost, že někteří z nich jsou starší než on, při tom nehrála roli. Pracoval v Praze od roku 2008, je tu tedy řeč o jediném desetiletí, a to se nemusí zdát mnoho, ale v roce 2017, kdy byla nezaměstnanost v České republice nejnižší v Evropě a výrobci se přetahovali o zaměstnance, představovalo deset let celou věčnost.

Lidé ve výrobě jsou známí svou nechutí ke změnám a Mickey znal způsoby, jak klást do cesty překážky jejich příliš překotnému prosazování. *Chlapci* na něj z tohoto důvodu nedali dopustit. Přitom to byl právě on, kdo stál na počátku nejvýraznější změny v historii společnosti, pro kterou pracoval. Když se na přelomu

tisíciletí švýcarský výrobce CNC strojů rozhodl expandovat do Spojených států, stal se Mickey jedním ze zaměstnanců americké pobočky a mezi lety 2006 a 2008 získával zkušenosti ve Švýcarsku. Tehdy přijel do Prahy jako servisní technik, aby tu nainstaloval svoje první DECO. Měsíc nato mu skončila smlouva a on se rozhodl v Praze zůstat. Český zaměstnavatel mu nemohl nabídnout tolik, kolik by si vydělal doma, ale stále to bylo dost na to, aby si mohl pořídit byt o velikosti jedna plus jedna na Žižkově.

Měl pro své rozhodnutí víc důvodů, ale ten hlavní spočíval ve zjištění, že se ani po třicítce nedokáže zbavit strachu z otce. Rodák z Bangoru, vyznamenaný hrdina z války ve Vietnamu, kde přišel o ruku, a přesvědčený presbyterián Joe Watts držel svého syna zkrátka a ani později, když si Mickey našel práci ve tři a půl hodiny jízdy vzdáleném Bostonu, nad ním nepřestával viset otcův stín. To byl důvod, proč kývl na nabídku pracovního pobytu v Ženevě a o dva roky později v Praze, a to i přesto, že otec zřídka kdy vystrčil paty z domu a Mickey by před ním byl v bezpečí, i kdyby se odstěhoval do sousední čtvrti.

Vstával ve tři čtvrtě na pět ráno a o půl hodiny později už se uprostřed hluku strojů překřížoval s obráběči, kterým měla zanedlouho skončit noční směna. Dílnu opouštěl proto, aby si došel do řeznictví U Navrátilů pro oběd, který si pak snědl u stolu zavaleného výkresy. Domů se málokdy vracel před desátou večer. Soboty a neděle trávil kácením stromů napadených kůrovcem v lese ve

Voděradech, aby si, jak říkal, vyčistil hlavu, nebo ze stejného důvodu pomáhal rybářům v Malešicích při odbahňování rybníků.

Jediný vážný vztah prožil se Zuzanou Kvapilovou, čerstvou absolventkou fakulty veterinárního lékařství, se kterou se seznámil před pěti lety v čekárně u zubaře. Byli spolu rok, když mu navrhla, aby si pořídili dítě. Souhlasil zejména proto, že už mu bylo osmatřicet a nedokázal si představit, že ještě někdy potká někoho, jako je Zuzana, která s ním byla ochotná žít, přestože se téměř neukazoval doma.

Když přinesla o tři roky později domů štěně irského vlkodava, sotva mohlo něco výmluvněji dokládat přesvědčení, že její sen o dítěti vzal zasvě, ačkoli využili všechny možnosti reprodukční medicíny, která se na začátku tisíciletí stala nejrychleji se rozvíjícím oborem zdravotnictví. Mickey štěně pojmenoval Wilson podle propíchnutého balonu, který dělal společnost Chucku Nolandovi v *Trosečnickovi*. Zuzaně to tehdy připadalo jako povedený vtip — Wilson v době, kdy nebyl o mnoho větší než Mickeyho tlapa, skutečně připomínal splasklý míč. Později, jak se jeho rozměry stávaly stále obludnějšími, se však nemohla zbavit dojmu, že jí jeho všudy přítomnost v bytě pouze o málo větším než psí bouda připomíná její roli ztroskotance na pustém ostrově bezdětného vztahu.

Jediné řešení představoval rozchod. Když se s ním Zuzana loučila, svírala v obou rukou vodítko s neklidně přešlapujícím Wilsonem a Mickey si uvědomil, že ačkoli jí je

teprve osmadvacet, vypadá mnohem starší, zatímco na něm čtyři roky jejich vztahu nezanechaly téměř žádné stopy, jako by od jejich seznámení uplynul jediný den. Před odchodem se mu přiznala, že si někoho našla ještě v době, kdy byli spolu, a nemusel si tedy kvůli ní dělat výčitky, ale bylo těžké znovu si zvykat na to, že její místo v posteli vedle něj zeje prázdnotou. Den za dnem měl však míň a míň důvodů na ni myslet a neuběhl ani rok a otupující koloběh práce, přestávek na jídlo a večerů u televize mu ji vymazal z hlavy tak dokonale, jako by tam nikdy nebyla.

Zdálo se, že Mickey, aniž by si to uvědomoval, nadobro uvízl ve slepé uličce. Dny se podobaly jeden druhému jako vejce vejci a změna k lepšímu byla v nedohlednu. Nelámal si s tím však hlavu. Nestěžoval by si, ani kdyby mu osud přiřkl úděl jeho pradědečka, který po šedesátce nebyl schopen chůze, protože při roztloukání kamení na silnicích strávil půlku života po kolena v ledové vodě.

2

Obrat přišel v listopadu toho roku, kdy se Donald Trump stal prezidentem. Ten den se Mickey vypravil do vinárny ve Slavíkově ulici. Neukazoval se tu častěji než jednou týdně, přestože to sem měl, co by kamenem dohodil, a nikdy nevyopil víc než dvě nebo tři sklenky. Jeden z nejoblíbenějších podniků v Praze si sotva mohl stěžovat na nezájem návštěvníků a ani dnes tomu nebylo jinak. Lidé navzdory teplotě pohybující se deset stupňů nad nulou postávali venku, protože pod označením *vinárna* se ve skutečnosti skrývala pouze stáčírna vína a uvnitř se nebylo kam posadit. Neobvyklé na tom bylo, že pokud člověk v Praze narazí na hlouček lidí lelkujících se sklenicemi v rukou na chodníku, jedná se téměř vždy o kuřáky, ale tady cigarety očividně hrály vedlejší roli.

Z dokořán otevřených dveří sousední vietnamské restaurace stoupala Mickeymu k nosu vůně, již bylo takřka nemožné odolat.

„Než půjdu domů, stavím se vedle pro pho,“ řekl Balů, jako by mu četl myšlenky.

Láďovi Matouškovi poskočil ohryzek. Chyběl pouze Vitalij Tkačenko, ukrajinský svářeč žijící v Praze a vracející se k rodině pouze na Vánoce. S Balůem a Láďou se Mickey znal z dílny. Pokud šlo o Vitalije, potkal ho Mickey před rokem u vinárny. Dobrosrdečný svářeč se s ním dal do řeči, jako kdyby se znali odedávna.

Mickey do sebe obrátil víno zbývající na dně sklenky. Chodník se jako obvykle v tuhle dobu plnil lidmi. Majitel

vinárny, muž před čtyřicítkou, s hladce vyholenou hlavou a náušnicí v uchu, stál ve dveřích a rozmlouval s prošedivělým černochem. Když si všiml Mickeyho prázdné sklenky, s omluvným gestem určeným černochovi zmizel ve vinárně a vzápětí se objevil s plnou skleničkou.

„Jedno Chardonay pro Myšáka Mickeyho,“ pronesl a s přátelským zazubením Mickeymu vyměnil prázdnou sklenku za plnou.

Mickey mu poděkoval. Majitel vinárny ho rukou sevřenou v pěst uhodil do ramene a vrátil se k černochovi stojícímu dosud před vchodem do vinárny.

Láďa se poškrábal ve vlasech. Vůbec se neustále ošival, jako by se do jeho šlachovité postavy dal červotoč. Naproti tomu Balů měl čtvrt metráku nadváhu — ta podle všeho stála za jeho přezdívkou — a na rozdíl od Ládi, který chvíli nepostál, působil jako člověk — a také jím byl —, jehož nic nerozhází.

Balů se hlasitě vysmrkal a pečlivě složil kapesník předtím, než ho vrátil do náprsní kapsy.

„Kde je Vitalij?“

„Asi s tou svojí,“ odpověděl Láďa.

„Myslel jsem, že má ženu a děti u nich doma,“ řekl Balů a neurčitě mávl rukou směrem na východ.

„To taky má.“

Láďa nasadil na svém protáhlém obličejí grimasu, která měla podle jeho přesvědčení znamenat *ale my víme svoje*, působila však spíš, jako by se snažil potlačit kýchnutí.

„Odkud to víš?“ zeptal se Balů.

„Viděl jsem je.“

„A?“ chtěl vědět Balů.

„Podle mě je to Angličanka nebo Britka.“

Balů vyprskl víno na chodník. Několik okolostojících ustalo v hovoru. Balů omluvně rozhodil rukama.

„Co je ti?“ zeptal se Láďa.

„Angličanka a Britka je přece to samý,“ řekl Balů, když se opět dokázal nadechnout.

„To není pravda,“ namítl Láďa.

„Jak to že ne?“

„Ne každá Britka je Angličanka,“ odpověděl Láďa.

Balů si zastrčil do kalhot košili, která mu zpoza pérové bundy vyklouzla ven.

„Ale každá Angličanka je Britka,“ řekl.

„Balů, ještě jeden Merlot?“

Hlas, který přerušil jejich hádku, patřil majiteli vinárny.

„Co je to za otázku?“ zeptal se Balů se širokým úsměvem na svém ještě o poznání širším obličejí.

Mickey mlčky sledoval své přátele. Oba měli po třicítce, byli tedy o dobré desetiletí mladší než on, a třebaže se mohlo zdát, že jejich věkový rozdíl vylučuje vzájemné porozumění, zejména když se k tomu přičte skutečnost, že pocházejí z různých koutů světa, opak byl pravdou.

„Jsi nějak potichu, Mickey,“ řekl Balů, když si znovu připili.

„To je pravda,“ přidal se Láďa. „Nechceš se nám s něčím svěřit?“

„Nic mi není,“ řekl Mickey.

Balů zastrčil do kapsy kapesník, kterým se snažil vyčistit z bundy temně rudou skvrnu.

„Ty jsi, Mickey, důkaz, že s hubnutím má člověk přestat, ještě než s ním začne. Jindy nás nepustíš ke slovu, a dneska lovíš bobříka mlčení.“

„Balů má pravdu,“ řekl Láďa.

„Balů má pravdu, Balů má pravdu,“ ušklíbl se Mickey. „Mluvíš, jako kdybys byl jeho žena.“

„Já už ženu mám,“ podotkl Balů.

„To je rozdíl mezi Mickeym a tebou,“ prohlásil Láďa.

„Vy nejste kámoši, vy jste —“

„Mluvil tady někdo o mně?“ ozvalo se Mickeymu za zády. Měkký přízvuk ho nenechal na pochybách o tom, kdo právě rozšířil jejich počet.

„Vitaliji, o tobě tu nepadlo ani slovo, protože ty nejsi na rozdíl od těchhle dvou *svině*,“ zdůraznil Mickey poslední slovo a se smíchem podal ruku o hlavu menšímu Ukrajinci.

„Řekni mu to, Láďo,“ navrhl Balů s nepřeslechnutelnou zlomyslností v hlase.

„Co?“ Láďa se ošíval, jako by mu po kostnatém hrudníku utopeném v kabátu s kožešinovým límcem nestékal pot, ale horká voda.

„O co jde?“ zeptal se Vitalij.

„Láďa tě viděl s nějakou křehotinkou.“

Vitalij se dal do smíchu.

„Ty myslíš Věru!“

Všichni tři ho rozpačitě sledovali.

„Věra,“ odtušil Balů. „To nezní zrovna anglicky. A už vůbec ne britsky,“ neodpustil si dodat.

„Kdo je Věra?“ zeptal se Láďa.

„Křehotinka!“ hýkal Vitalij na celé kolo. „Kdyby moje sestra potkala Putina, zakroutila by mu krkem a jednu ruku by přitom měla za zády!“

Majitel vinárny jim přinesl nové sklenice. Všichni se odmlčeli. Jako první promluvil Balů.

„Co s tím pátkem?“

„Co by s ním mělo být?“ zeptal se Láďa.

„Mickey to ve svém věku nezvládne,“ řekl Balů.

Uhnul před Mickeyho pěstí namířenou na pupek vtěsnaný do příliš úzké bundy. Chvilí se opatrně přetahovali, protože oba drželi v ruce plnou skleničku.

„Tak se hned nerozčiluj,“ řekl Balů udýchaným hlasem. „Nemyslel jsem to tak. Není na to počasí. Díval jsem se na předpověď a má mrznout.“

„Jdi se vycpat, Balů,“ řekl Láďa, „chystáme se na to od léta.“

„Výlet do Únětic je jedna věc,“ namítl Balů v narážce na obvyklý cíl jejich jednodenních výprav do pivovaru na okraji Prahy, „ale stan, spacák a jídlo na dva dny druhá.“

Láďa si utřel nos do hřbetu dlaně.

„Za to může Vitalij,“ prohlásil. „Měli jsme jet v říjnu, ale on se musel vrátit domů.“

„Bratr se ženil,“ řekl Vitalij. „Co jsem měl dělat?“

„To mi chceš tvrdit, že u vás svatba trvá měsíc?“ zeptal se Láďa.

„Vrátil bych se dřív, ale propadlo mi pracovní povolení,“ řekl Vitalij.

„Nedávno mluvili v televizi o tom, že vašemu konzulátu trvá čtyři měsíce, než předá žádost našemu ministerstvu vnitra,“ řekl Láďa, „a to ji vyřizuje šedesát dní. Jak to, že už jsi zpátky?“

„Tříměsíční pracovní pobyt se schvaluje za týden,“ řekl Vitalij.

„Ale ty máš zaměstnaneckou kartu,“ namítl Láďa, „a ta platí dva roky.“

„Jak to víš?“

„Posledně jsi ji tu nám všem ukazoval a sliboval, že za tu dobu toho spolu stihneme ještě spoustu vypít.“

Vitalij ho obdařil bezelstným úsměvem.

„Ty ve všem vidíš háček. Musíš vědět, komu zavolat, to je všechno.“

Láďa se s povzdechem obrátil k Balůvi.

„Má smysl tě přemlouvat?“

„Když naposledy mrzlo, nastydly mi ve stanu ledviny,“ řekl Balů a stáhl si bundu, která se mu neustále posouvala přes objemné břicho. „Kdybych to chtěl zažít ještě jednou, stál bych tu teď v tílku a nečekal na pátek.“

„Co ty, Vitaliji?“ zeptal se Láďa.

„Jestli nepojede Balů, nemá to smysl,“ odpověděl Vitalij.

Láďa se obrátil k Mickeymu.

„Necháme to na jaro,“ řekl Mickey.

Tím to všichni považovali za uzavřené. Vrátili prázdné sklenky na stůl za dveřmi vinárny. Balů s Láďou zamířili

pro pho a Vitalij se vydal do ubytovny v Řeporyjích, kde se dělil o postel s dalšími dvěma krajany.

Když Mickey krácel do svého čtvrt hodinu vzdáleného bytu, byl myšlenkami jinde, stejně jako většinu večera. Balů, který si všiml jeho zamlklosti, sotva mohl tušit její skutečný důvod. Mickey však znal své přátele příliš dobře a bylo mu jasné, že se nikam nepojede. Od rána si pohrával s myšlenkou, že na dlouho chystanou výpravu vyrazí na vlastní pěst, a celý den v duchu rozebíral, jak to provede. Teprve Balůva narážka na jeho věk ho však přiměla k rozhodnutí uskutečnit to, co dosud považoval pouze za nápad bez naděje na úspěch. Nemohl se dočkat, až bude ostatním vyprávět, jak ten *staršík* spal na místě, kam se nikdo z nich uprostřed listopadu neodvážil.

3

Vlak dorazil s tříhodinovým zpožděním. Mickeyho mělo napadnout, že je hloupost nastupovat v pátek večer do rychlíku do Ostravy, ale když si to uvědomil, bylo už pozdě. Vlak zastavoval na místech, kde Mickey neměl chuť vystoupit, ani kdyby šlo o poslední zastávku před branou do pekla, a přestože mu nálada klesala s každou čtvrthodinou, nezbylo mu než pokračovat v cestě.

Kromě toho musel kvůli výluce strávit poslední hodinu cesty v autobuse. Zavazadlový prostor byl plný dřív, než došel na prostranství před nádražím sloužící jako shromaždiště autobusů. Nezbylo mu než se vtěsnat s krosnou na zádech a se stanem v ruce na poslední volné místo v uličce u řidiče.

Autobus se rozjel a Mickey v duchu uvažoval nad tím, jak by se sem s ním vešel ještě Vitalij, Láďa a zejména Balů. Uměl si představit, jak se Láďa, který nesnesl, když se ho někdo dotkl, kroutí jako čúrky sražené páry na oknech, a slyšel Balůa prohlašovat, že *to brzy pustí*, protože kdyby věděl, že stráví hodinu v autobuse, neotevíral by dvoulitrovou PET láhev Merlotu, sotva nastoupili do vlaku. Jedině Vitalij by snášel nepohodlí s lhostejností vlastní obyvatelům někdejší *Říše zla*, jak kdysi nazval Rusko Ronald Reagan, a jeho dobromyslný obličej by neopouštěl úsměv ani ve chvíli, kdy by se autobus tak jako teď otřásal na silnici zjizvené výmoly.

Během půlhodiny se však autobus vyprázdnil natolik, že se Mickey mohl posadit vedle mladé ženy s hlavou

zahalenou v kapuci. Nastoupila před deseti minutami a teď spala s koleny opřenými o protější opěradlo. Mickey se právě pokoušel přetáhnout si přes hlavu svetr tak, aby ji nevbudil, když se ozvalo zazvonění.

Žena se s trhnutím probudila a přejela palcem po skle mobilu.

„Mami?“

Hluk, který panoval v autobusu šplhajícím po strmě stoupající silnici, ji přinutil stisknout ikonu reproduktoru.

„Slyšíš mě, Sáro?“ ozval se ženský hlas.

„Nemusíš tak křičet.“

„Našla jsi ho?“

„Ne.“

„V hospodě nebyl?“

„Tam jsem šla jako první. Přede dvěma hodinami odamtud vyrazil domů.“

„Tak to šel k Javůrkům.“

„U Javůrků se neukázal.“

Hlas v telefonu se odmlčel.

„Zase leží někde v příkopě,“ ozvalo se po chvíli. „Ty jeho kozly nám byl čert dlužnej. Radši už se vrať domů, je hodin jako na kostele.“

Uvnitř autobusu se rozsvítilo a zadní dveře se otevřely. Dovnitř se nahrnul chlad. Mickey si přehodil bundu přes ramena a s krosnou v ruce vykročil k východu.

„Čum, kam šlapeš, kurva,“ houkl na něj muž v pracovním oblečení, který podle všeho přebíral v některé z restaurací v okolí a nyní se mu hlava svezla na sousední

sedadlo a noha, ze které mu sklouzla holínka a obnažila ponožku s dírou na patě, mu trčela do uličky.

Mickey se vypoťoval ven a rozhlédl se kolem. Ze silnice, po které přijel, odbočovala cesta obklopená lipovou alejí. Stářím zežloutlý kryt lampy napůl ukryté mezi větvemi vrhal stín na roh nádraží. Z tabule s názvem vlakové stanice visící nad vchodem zatlučeným prkny se odlupovala barva.

Za zády uslyšel kroky. Žena v kapuci se zastavila pod lampou. Mickey si všiml, že má na zádech batoh. K uchu si ramenem tiskla mobil a natahovala si rukavice, aniž by Mickeymu věnovala pozornost.

Dveře autobusu se zavřely. Tmu protlnula koncová světla. Mickey se sehnul a po chvílce zápolení se zipem vylovil z krosny láhev s vodou. Uvědomil si, že nepil od chvíle, kdy nastoupil do vlaku. Vrátil o čtvrtinu lehčí láhev na její místo. Uřízl si zavíracím nožem dva krajíce chleba a otevřel papírový sáček s uzeným králíkem. Dostal ho od sousedky, osmdesátileté vdovy, za to, že jí opravil mrazák.

Když zdvihl hlavu, spatřil ženu, jak si ho prohlíží, jako by uvažovala nad tím, jestli na něj má promluvit, nebo předstírat nezájem.

Po chvílce váhání se rozhodla pro druhou možnost a beze slova vykročila po cestě do vsi vzdálené čtvrt hodiny chůze od nádraží.

V tu chvíli mu v náprsní kapse zazvonil mobil.

„Mickey, how are you doin’?“

Jeho matka mu volala uprostřed noci bez ohledu na to, kolikrát se jí pokoušel vysvětlit, že střední Evropa leží v jiném časovém pásmu než americký severovýchod.

„Mom, it's late night.“

Matka jeho námitku jako obvykle odmítla vzít na vědomí.

„You should come home, Mickey. Your dad —“

Tohle už Mickey znal. Vrátil mobil do kapsy. Poslední, o co teď stál, byl rozhovor o otci.

„Troubles with mom?“

Žena stála pod čtyři metry vysokým pahýlem, který zbyl z lípy zasažené bleskem. Muselo k tomu dojít nedávno, protože u paty kmene se dosud ve světle lampy lesklo spadané listí.

„Už jsem si zvykl,“ odpověděl Mickey.

Žena rozhrnula listí nohou.

„Ty jsi Američan?“

„Jak jsi to poznala?“

„O Američanech se říká, že sní všechno, co se vejde mezi dva chleby,“ řekla s pohledem upřeným na jeho večeři.

Se smíchem si otřel dlaň do kalhot a přistoupil k ní.

„Já jsem Mickey.“

Stiskla mu ruku.

„Sára,“ řekla.

Světlo lampy mu odhalilo její tvář dosud ukrytou ve stínu kapuce. Velké oči se na něj upíraly se zvědavostí, v níž dosud rozpoznával zbytky nedůvěry. Obočí mělo

téměř stejný tvar jako rýhy, které jí lemovaly úzká ústa a spolu s čelem rozpuštěným svisele mělkou brázdou jí dodávaly soustředěný výraz. Měla tmavé rozčuchané vlasy po ramena, alespoň pokud mohl soudit z toho mála, co vyčnívalo zpod okraje kapuce. Byla hubená, ale zase ne tak, aby jí z legín pod okrajem bundy trčela kolena.

„Jsi z Prahy?“ zeptala se ho. „Když u nás člověk potká Američana, bydlí vždycky v Praze. Chodím tam na práva.“

Zatímco mluvila, nespouštěla oči z papírového sáčku se zbytkem králíka.

„Nabídni si,“ řekl, a aniž by čekal na odpověď, uřízl nožem krajíc a podal jí ho spolu se sáčkem.

Bez váhání se pustila do jídla.

„Mluvíš dobře česky,“ prohlásila mezi dvěma sousty.

„Naučil jsem se to od Keitha Kornatzkiho,“ řekl. „Stříhal moji mámu. Jeho táta byl Němec a máma Češka. Táta mu umřel v dětství, ale máma byla v době, kdy jsem k němu chodil, ještě naživu. Dům, kde bylo Keithovo holičství, patřil jí. Doma mluvili česky. Byl jsem u nich pečený vařený. Ještě mi nebylo deset, a mluvil jsem česky tak, že nebýt přízvuku, nikdo by nepoznal, že nejsem Čech. To byl jeden z důvodů, proč jsem před deseti lety kývl na nabídku práce v Praze.“

Ukázala na krosnu stojící v mokré trávě.

„Co děláš tady?“

„Snažím se najít místo, kde postavím stan.“

Rozhlédla se kolem, jako by uvažovala nad tím, jestli mluví vážně.

„Co tu děláš ty?“ zeptal se jí.